

ရွှေပဒေသာစာပေ

မယ်ခိုင်

အိမ်

(အမျိုးသမီး)

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရင်ခုန်သံကို မမေ့ခဲ့ပါဘူး၊
အချစ်သီချင်းကိုလည်း ငါဆိုတတ်ပြီ။
အကြင်နာတွေကိုလည်း မမေ့ခဲ့ပါဘူး။
အချစ်ကဗျာတွေကို ငါရေးတတ်ပြီ။
ဇာတ်လမ်းကြည့်ရင်း မျက်ရည်ဥတတ်တာ
မင်းအသံလေးတွေ ကြားယောင်လို့ ပါ။
လွမ်းချင်းကျူးရင်း ငိုနေတတ်တာ
ရင်ခုန်သံကို သတိပြုမိလို့ ပါ။
ဪ...
ငါ့အချစ်တွေက
သူခိုးကြီးညနဲ့ အတူ မင်းခိုးယူသွားတာ
ကြာခဲ့ပါပြီ။

အခန်း(၁)

မဟူရာအမှောင်ထုကို လေညင်းသည် အန်တု၍ တိုက်ခက်နေလေသည် ။ မှီတိတုတ်လက်နေသော ကြယ်အစုအဝေးသည် လည်း လမင်းကို စိန်ခေါ်၍ နေလေ၏။ လမင်းနှင့်ကြယ်စုတို့ တိုက်ပွဲသည် တိတ်ဆိတ်

နေသောကြောင့် မဟူရာက ပို၍ ခြောက်ကပ်သလို ခံစားရသည်။ ။

တဖြောက်ဖြောက်ကြွနေသော ကြယ်မှုန်ကြယ်မွှားများ သည် ည၏ နမိတ်ကို ထင်ရှားစေသည့်အလား မြေပြင်ပေါ် ရောက်မလာမီလေထဲ၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ဒီနေ့ညလည်း ကြယ်ဟောင်းတစ်ပွင့် ကြွေလေဦးမည်။ ခမ်းနားသော ခြံကျယ်ကြီးထဲ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာသူတစ်ဦး။ ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ခေါင်းစခြေဆုံး ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးဟူ၍ မသဲကွဲပေ။

“ကလစ်”

ခမ်းနားသော ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီးကို အလွယ်တကူဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ ကြောင်တစ်ကောင်နှယ် လှစ်ခနဲ ခုန်ဝင်သွား၏။

ခြံထောင့်စွန်းတွင် ငိုက်မြည်းနေသော ခြံစောင့်လည်း ရှိသလို။ ဟိုမှာ ဒီသို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသူ အစောင့်နှစ်ဦးလည်း ရှိ၏။

ပြီးနောက် ပန်းရုံအောက်တွင် အမဲရိုးကိုက်နေသော ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိ၏။

“ရှပ် ရှပ်”

ပေါ့ပါးသော ခြေသံသည် ကြမ်းပြင်နှင့် ထိလိုက်သည် ဟု မထင်ရဘဲ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြေးပြီး လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ။

ခမ်းနားသော ကျွန်းလှေကားကြီး၏ အဆုံးတွင် လမ်းသုံးခွကို တွေ့ရလေ၏။ ပထမလမ်းကို ချိုးဝင်ပါက ကျယ်ပြန့်သော ရေကူးကန်ဆီ ရောက်

က်လိမ့်မည်။ ဒုတိယလမ်းကို ချိုးဝင်ပါက မျက်စိမှားရလောက်သည့် ပုံစံ
တူ အခန်းငယ်များ ဆီ ရောက်လိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရွေးချယ် လို
က်သောလမ်းမှာ တတိယလမ်း ဖြစ်၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သာယာသော ကတ္တီပါနီအခင်းအတိုင်း ပေါ့ပါးဖျတ်
လက်စွာလျှောက်ပြီး ကိန္နရီရုပ်တံခါးရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လေသည် ။

ပြီးနောက် တောင်မြောက်ဝဲယာကို လှစ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တံခါး
လက်တံကို ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

တံခါးသည် အသံမမြည်ဘဲ လျှောခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

ပထမဆုံး သတိပြုမိလိုက်သည် က ဝါကြင်ကြင် ညအိပ်မီး ဖြစ်သည်
။ ဒုတိယအကြိမ် သတိပြုလိုက်မိသည် က သင်းပျံ့သောရနံ့။ သို့သော် ထို
စည်းစိမ်တွေကို အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်က ခံစားချင်ပုံမရပေ။

ခါးပတ်ကြိုးမှ အရာတစ်ခုကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်သည် ။ ညအိပ်မီး
ရောင်အောက်တွင် အသွားမြှောက်လက်မခန့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းသ
ည် ဝင်းခနဲလက်သွားလေ၏။

ပြီးနောက် ထိုဓားမြှောင်သည် အိပ်ပျော်နေသူ၏ လည်မျိုဆီသို့...

“ဟင်... မင်း ဘယ်သူလဲ”

“မရဏမင်းလွှတ်လိုက်တဲ့ သေမင်းတမန်”

ပြန်ဖြေသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သားလှသည် ။

“မင်း ဘာလိုချင်လို့ လဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အသက်”

အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသူသည် အသားတဆတ်ဆတ် တုန်သွားလေသ

ည် ။ အေးစိမ့်သော အဲကွန်းခန်းကြီးထဲ ဇောချွေးများ ပြန်စပြုလာ၏။

“ဒါ ... ငါ့ပိုင်နက်နော်၊ ငါ အော်လိုက်ရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ”

“ပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားလည်ပင်းက သွေးတွေ ဒီခင်းပြင်မှာ ရဲသွားမှာ ပေါ့”

“ဘာကြောင့်လဲ ၊ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ရန်လာရှာရတာလဲ”

အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ခုတင်ပေါ်မှ လူကို ထရပ်ဟု အသံတိတ် ပြောလေသည် ။

ထိုလူကလည်း ဓားသွား၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သောကြောင့် တုန်ယင်စွာထရပ်၏။ ပြီးနောက် ဓားသွား၏ အလိုကျအတိုင်း ကုလားထိုင်အပေါ် ထိုင်ရပြန်သည် ။

“ဒီလိုကျတော့လည်း ကြောက်လှချည်လား ဦးနော်မာရဲ့ ”

“မင်း ဒီအိမ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ”

“သေမင်းတမန်အတွက် ဘယ်တံခါးကမှ သော့ခတ်မထားဘူး”

“ဘာကြောင့် ငါ့ကို သတ်ချင်ရတာလဲ၊ ငါ မင်းကို မသိဘူး”

“အဏ္ဏဝါကိုတော့ သိမှာ ပါ”

“အဏ္ဏဝါ ဟုတ်လား”

ဦးနော်မာ၏ နဖူးမှ ချွေးစေးများ သည် လည်ပင်းမှ တစ်ဆင့် ရင်ညွန့်ပေါ်သို့ စီးကျစ ပြုလာသည် ။ အဏ္ဏဝါဆိုသော နာမည်တစ်လုံးသည် ဦးနော်မာ သေဖို့ လုံလောက်သွားပြီလား။

“ဟို မီးခံသေတ္တာထဲမှာ သိန်းထောင့်နှစ်ရာကျော်တန် စိန်တွေရှိတ

ယ်။ ငွေသားက လောလောဆယ် သိန်းငါးရာကျော်လောက်ရှိမယ်။ ဒါထက် ပိုလိုချင်ရင်လည်း ပေးနိုင်ပါတယ်။ ငါပိုင်တဲ့ မြေတွေထဲက ဘယ်အကွက်ကို လိုချင်လဲ၊ လက်ညှိုးထိုးလိုက်... ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်၊ ဖြစ်စေရမယ်”

“ငါ့အသက်ကိုတော့ မယူနဲ့ ပေါ့ ဟုတ်လား”

“အပေးအယူကို သဘောတူရင် ရဲတွေနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်စေရဘူးလို့ ငါအာမခံတယ်”

“ခင်ဗျားအသက်က သိန်းထောင်ခုနစ်ရာပဲ တန်သလား”

ဟု ဆိုကာ ပါးပြင်ပေါ် ဓားရာ ပေးလိုက်၏။

အား ဟူသော စူးစူးဝါးဝါးအော်သံ ထွက်မလာမီမှာ ပင် အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

သွေးများ သည် ရဲခနဲ စီးကျလာသည် ။

ဦးနော်မာသည် အနက်ရောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်လုံးများ နှင့် အသနားခံနေလေ၏။ သွေးတွေဖြာကျနေသော ဦးနော်မာ၏ အသားမှာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည် ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဦးနော်မာအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ် လာပြီး ခေါင်းစွပ်အမည်းကို ချွတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင်”

ဦးနော်မာ ထိတ်လန့်သွားသည် ။ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလေသည် ။ ပြီးနောက် အားတက်ဟန်ဖြစ်သွားသည် ။ သို့သော် မထူးပါဘူးဆိုသော စိတ်လျှော့မှုများ လည်း ယှက်သန်း၍ နေလေသည် ။

“ရှု”

ပါးစပ်မှ အိပ်ရာခင်းစကို ဆွဲလိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နာမည်တစ်လုံးကို အဆောတလျင် ရေရွတ်လေသည်။ ။

“ခင်ဗျားကြီးရဲ့ အသက်ကို ခြွေယူမယ့် သေမင်းရဲ့ မျက်နှာကိုတော့ မြင်သွားမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ရှု ဦး ဦးကို ချမ်းသာပေးပါကွာ၊ ဘာလို့ ဦးကို မင်း သတ်ချင်တာလဲ၊ အဏ္ဏဝါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ ရှု”

“ခင်ဗျားကြီးကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း သေခါနီး ခင်ဗျားကြီးလိုပဲ ကြောက်နေလိမ့်မယ်လို့ မတွေးမိဘူးလား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ရှုရယ်၊ ဦးကို”

“တစ်သက်တစ်ကျွန်းနဲ့ ကြိုးမိန့်တွေကို ခင်ဗျားကြီး ရှောင်လွှဲလာတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ၊ ခင်ဗျားက ဒီလောကထဲ အသက်ရှင်ဖို့ မတန်တော့ဘူး”

“ရှုရယ်... ဦးလေ... ဦး... မင်းလေးကို”

ကြွက်ကို ချောင်းနေသော ကြောင်ပါးကြီးနှင့် တူသည်။ ။ ဦးနော်မာ၏ စိတ်ကူးသည် တစ်တောင်ခန့် အကွာတွင် ရှိသော ခလုတ်နီကို နှိပ်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုခလုတ်ကို ဦးနော်မာ နှိပ်လိုက်ပါက တစ်အိမ်လုံးအချက်ပြမီးလေး ဆူညံသွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ဦးနော်မာ၏ စိတ်ကို မျက်ဝန်းမှ တစ်ဆင့် ရှု မြင်လိုက်၍ ထင်သည်။ ။ လှမ်းလိုက်သော ဦးနော်မာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို စက္ကန့် ဝက်အတွင်း ငါးမွှန်းသလို ဓားရာပေးလိုက်၏။ စုစုပေါင်း သုံးချက်။

ပြီးနောက်... ဦးနော်မာကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ခူးထောက်ထိုင်စေသည် ။
ပြီးနောက်... ဦးနော်မာ၏ ပိုးသားညအိပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဖြလိုက်၏။

ကိုယ်လုံးတည်းဖြစ်သွားသော ဦးနော်မာမှာ ရှက်ရ ကြောက်ရမည်
ကိုပင် သတိရတော့မည့်ပုံ မပေါ်ချေ။

ရှုသည် ဦးနော်မာ၏ ညအိပ်ဝတ်စုံဖြင့်ပင် ဦးနော်မာ၏ တစ်ကိုယ်
လုံးကို တုပ်ချည်လိုက်၏။

ဦးနော်မာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ရှု လက်ထဲတွင် မောပန်းနေသော
ဘောလုံးတစ်လုံးနယ်။

“သတ်လိုက်ပါတော့လို့ ပြောတဲ့ အချိန်ထိ ဒုက္ခခံလိုက်ဦးပေါ့”

အေးအေးလူလူဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှ ရေဘူးကို ဆွဲယူပြီး မော့ချလေသ
ည် ။

“ရှုရယ်... ဦး မင်းအပေါ် ဘာအမှားလုပ်မိလို့ လဲ”

ထိုအသံကို ရှု မုန်းသည် ။ ကြားလည်း မကြားချင်ပေ။ ဆက်ကြားရ
လျှင်လည်း အန်ချင်စိတ် ဖြစ်လာရုံမှ လွဲ၍ အခြားမရှိ။ ထိုကြောင့်ပင်
အီးယားဖုန်းကိုထုတ်ကာ နားကိုပိတ်ထားလိုက်သည် ။

ပြီးနောက် တရှုပ်ရှုပ်မြည်နေသော နာရီလက်တံကို စိုက်ကြည့်နေမိ
သည် ။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ထပ်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ပေးပါဦးမည်။ နောက်ထပ်
ဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုပါက။

အခန်း(၂)

နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာများ နှင့် အပတ်စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်များ တွင် သူဌေးကြီးဦးနော်မာ နာရေးသတင်းများ နေရာယူနေလေသည်။ ။

ဆေးရုံများ ၊ ရုံးခန်းများ နှင့် ရပ်ကွက်ဈေးပါမကျန် ဦးနော်မာ သေဆုံးသည့်သတင်းက လူထုကြား ဟစ်ဖြစ်နေတော့၏။ မနေ့တစ်နေ့ကထိ တီဗီမင်းသားကြီး ဖြစ်နေသေးသော ဦးနော်မာသည် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသဖြင့် အချို့က အသတ်ခံရတယ်ဟု ထင်ကြေးပေးကြသလို အချို့က နှလုံးရောဂါကြောင့် ဆုံးပါးရတယ်ဟု ဆိုကြသည်။ ။

အချို့က ဦးနော်မာ သေဆုံးခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသလို အချို့က ဝမ်းသာကြသည်။ ။

“သေပါစေ သေသင့်တာ ကြာပြီရော။ ဒေါင်းယောင်ဆောင်တဲ့ ကျီး”

“သိုးရေခြုံတဲ့ ဝံပုလွေကြီး”

“အပြင်ပန်းကသာ ရေမွှေးဖြန်းထားပေမယ့် အတွင်းထဲက ပိုးစားလောက်ကိုက်”

အစရှိသဖြင့် ဦးနော်မာကို ဂုဏ်တင်နေသူများ လည်း ရှိကြ၏။

“အမယ်လေး ... ဝမ်းသာတာ၊ လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုလည်း လုပ်ကြံသွားတဲ့ လူကြီး ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေတော်”

“ဟယ်... သူ သေသွားတော့ သူ့လုပ်ငန်းတွေ ဘယ်သူဦးစီးမလဲ။ သူ့

ကုမ္ပဏီကကြီးတော့ ဝန်ထမ်းပေါင်း သုံးထောင်ကျော်လောက် ထမ်း
ကျွေးထားနိုင်တယ်”

“သူ ထမ်းကျွေးတာက သုံးထောင်ကျော်လောက်၊ မဝရေစာစားရ
တာ၊ သူ ဒုက္ခပေးလို့ ဒုက္ခဖြစ်နေတာ လူသိန်းပေါင်းချီနေပြီ သေပါစေ”

ဈေးသူဈေးသားများ နှင့် ဆင်းရဲသားပြည်သူများက ဝမ်းသာခြင်း
ရှိကြသော်လည်း ထွက်သမျှသော နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ ၏ နောက်
ကျောတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းများ ၊ စာလုံးမည်းကြီးများ နှင့် ပြည့်
နှက်၍ နေလေသည် ။

မိသားစုနှင့်ထပ်တူ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကောင်းရာသုဂ
တိလားစေလိုခြင်း၊ အစရှိသဖြင့် ဆုတောင်းခြင်းလား။ လူမှုရေးအရ
ပေးတဲ့ ဆုတောင်းခြင်းလားဆိုတာ ကာယကံရှင်မှ လွဲ၍ အခြားလူက မ
သိနိုင်ပါ။

လူကြီးတွေ နှုတ်ဖျား ရေပန်းစားနေသော ဦးနော်မာ၏ သေဆုံးမှုသ
ည် ကလေးများ ပါးစပ်ဖျားဆီသို့ပင် တောမီးပမာ ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားလေ
၏။ စာသင်ခန်းထဲတွင် ဦးနော်မာ၏ သေဆုံးမှုအကြောင်း ကလေးများ
က ဝိုင်းဖွဲ့၍ ပြောဆိုနေကြလေသည် ။

“အံ့မာ.. တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲကလို မိုးနတ်မင်း ဒဏ်ခတ်တာပဲ
နေမှာ ”

“ဒါက တရုတ်သိုင်းကားမှ မဟုတ်တာ။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်။ ငါ
အဖေပြောတာတော့ အသတ်ခံရတယ်ဆိုလားပဲ”

“သေချာတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ။ ဦးနော်မာက
နှလုံးရောဂါရှိတယ်တဲ့ ။ အသတ်ခံရတယ်ဆိုရင် အွန်လိုင်းပေါ် အသေ

ကောင်ပုံတွေ တက်လာမှာ ပေါ့”

“ဒါက အတွင်းရေးဖြစ်နေလို့ ပေါ့ကွ၊ လူသတ်သမားက ဖွားဖက် တော်ကိုတောင် ဖြတ်သွားတယ်လို့ ပြောတာနော်၊ သတင်းက အတိအကျ”

“ဘယ်သူမြင်လို့လဲ”

“ခြံစောင့်မြင်တာပေါ့ကွ။ ငါ့အဖေက ဦးနော်မာရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာ။ ခြံစောင့်နဲ့ သိပ်ခင်တာ”

“ဒီကောင် ဟာသတွေ သိပ်ပြောတတ်တယ်”

ဟု ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်နှင့်ကလေးကို ငါးယောက်ခန့်က အုပ်စုလိုက် လှောင်ပြောင်ကြလေသောအခါ အမှန်ကိုဆိုသော ကလေးသည် လှောင်ပြောင်ကြသူများ ၏ အလယ်တွင် မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်။

“ဆရာ လာပြီ”

ဟု ကျောင်းသူတစ်ဦးက သတိပေးလိုက်သောအခါ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကျောပေးထိုင်နေသူ များ ၊ ဘေးတစ်စောင်းကြည့်နေသူများ ၊ ခုံပေါ်မှောက်အိပ်နေသူများက အနေအထားကို ပြင်လိုက်ကြပြီး မတ်တတ်ထရပ်လေသည် ။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

“မင်္ဂလာပါကွယ်”

ဆရာသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် စာသင်ခန်းသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ရေတစ်ပုလင်း ကုန်အောင် သောက်လေသည် ။

“ဆရာ ဟိုသတင်းကြားပြီးပြီလား”

ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ သည် ဆရာမိုးသားမှောင်ကို သူငယ်ချင်းလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုတတ်လေသောကြောင့် ဟစ်ဖြစ်နေသော သတင်းကို ဆရာနှင့် ဆွေးနွေးလိုသောသဘောဖြင့် ကျောင်းသူတစ်ဦးက လှမ်းမေးလေသည်။ ။

“ဦးနော်မာ သေဆုံးတဲ့ သတင်း မဟုတ်လား”

ဆရာသည် တပည့်များ ထက် ခြေလှမ်းသွက်နေရမည့် သဘောမှာ ရှိနေ၍ ခေတ်ကိုဆရာမိုးသားမှောင်က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသူ ဖြစ်လေသည်။ ။

“ကောင်းခန့်က အသတ်ခံရတယ်လို့ ပြောနေတယ် ဆရာ”

“ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူး ..ငါ့အဖေ ပြောတာ”

“ကဲ... ဒါဆို မင်းတို့ ရော ကောင်းခန့် ပြောသလို အသတ်ခံရတယ်လို့ ထင်သလား”

မိုးသားမှောင်သည် ရံဖန်ရံခါ ကျောင်းသားများ နှင့် ထွေရာလေးပါး ပြောတတ်သည့် ဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ။ ဆရာနှင့်တပည့်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိရမည်ဟူသော မူဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။ ကျူရှင်ဆရာ ဆိုသော်ငြား တပည့်များ အပေါ် စေတနာထားသည့် ကျောင်းနေပျော်အောင် ဖန်တီးပေးသည်။ ။ စာတော်စေချင်သည့် စေတနာကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

“သားလည်း အသတ်ခံရတယ်လို့ ထင်တယ်”

“သမီးရောပဲ၊ ကောင်းခန့်စကားကို ထောက်ခံတယ်။ မြေတွေ သိမ်းလွန်းလို့ ဦးနော်မာကို သတ်ချင်နေကြတဲ့ လူတွေများ အပုံလိုက်ပဲ”

မိုးသားမှောင် ပြုံးမိပြန်၏။ ကလေးများ သည် ခေတ်နှင့် သတင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် ရှိနေကြသည် မှာ ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စမဟုတ် ပါလား။ ပြီးနောက် သူတို့ လေးတွေက ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်လေး တွေ ရှိကြသည် ကိုလည်း ဝမ်းသာမိသည် ။ သူများ ယောင်လို့ ကိုယ် ယောင်မှာ ထက် ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးကို သူလိုလား၍ ထင်မြင်ချက်များ ကို တောင်းဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြော စေချင်သည် ။ ကိုယ့်အမြင် သူ့အမြင် ငြင်းခုံကြစေချင်သည် ။

“သားတော့ မထင်ဘူး။ မြေသိမ်းခံရပြီး ဆန္ဒပြနေကြတာက ဆင်းရဲ သားတွေပဲ။ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်က ဦးနော်မာရဲ့ အနီးကို ကပ်ခွင့် တောင်ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ နှလုံးရောဂါကြောင့်ပဲ သေတာနေမှာ ”

“ဟုတ်တယ်... သားရောပဲ။ ကောင်းခန့်ပြောပုံအရဆိုရင် ဖွားဖက် တော်တောင် မရှိတော့တာပဲ။ အဲဒီပုံက ဘယ်လောက် အွန်လိုင်းတင်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ အခုက သတင်းမှ တက်မလာတာ။ Like တွေ Share တွေ အများကြီးရမယ့် သတင်းပဲ။ သားသာဆို တင်မှာ ပဲ”

“အဲဒီပုံကို တင်ရဲတင်ကြည့်ပါလား။ အကောင့်ပိုင်ရှင်တော့ ဝိုခနဲမိသွားမှာ ပေါ့။ ဦးနော်မာက နေပါဝါရှိတယ်”

ကလေးများက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ငြင်းခုံကြလေသောအခါ ပြုံးပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေသော သူက ကလေးများ ၏ ထင်မြင်ချက်ကို သုံးသပ်မိလေသည် ။

ကလေးအတွေး ဆိုသော်ငြား မဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပစ်ပယ်၍ မရပေ ။ စောစောကပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အပေါင်းအသင်းများ နှင့် ထိုအမှု သာ ပြောဖြစ်ခဲ့သည် ။ ယခု ထိုလူသေမှုက ကျူရှင်ခန်းထိပါ ပျံ့နှံ့၍ နေ လေသည် ။

“ကဲ ကဲ.. ဒီအမှုကို ဒီမှာ ခတ္တခဏ ခေါက်ထားမယ်။ စာသင်မယ်။ အချိန်ပိုမှ ဒီအမှုအကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးမယ်။ ကဲ.. ကဲ... စာအုပ်ထုတ်ကြ”

ကလေးများ သည် အမှုကို ဆက်ဆွေးနွေးလို၍ စာအုပ်ကို အဆောတလျင် ထုတ်ကြလေသည် ။ ပြီးနောက် သတ်မှတ်ထားသော သင်ခန်းစာပြီးရန် စိတ်ဝင်တစား ရေးမှတ်ကြကုန်သည် ။

သူ ကျေနပ်မိ၏။ ဟော.. တစ်ခုသည် ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ကို မည်မျှ လန်းဆန်းစေသလဲဆိုတာ သူ နားလည်လိုက်၍ ဖြစ်သည် ။

“ဆရာ ...ဆရာအထင်လေး ပြောတော့လေ ဆရာ”

ဟု စာသင်ပြီးချိန်က ကောင်းခန့်ကဆိုလျှင် သူက စာအုပ်များကို သိမ်းဆည်းရင်း...

“ဦးနော်မာက မနေ့ညက သေဆုံးတယ်နော်။ သူက ဆရာတို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ထိပ်တန်းသူဌေးတစ်ယောက်”

“ဟုတ်တယ်လေ ဆရာ”

“ဦးနော်မာ မသေဆုံးခင် တစ်လအလိုမှာ ဦးဇော်ဝင်း ဆုံးတယ်။ ဦးဇော်ဝင်းကို ဆရာတပည့်တွေ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက သူဌေးတစ်ဦး ဖြစ်ပေမယ့် ထိပ်တန်းသူဌေး မဟုတ်လို့ ပဲ”

သူ့စကားသည် ဝေဒနာသောကြောင့် ကလေးများ သည် တိတ်၍ နားစွင့်ကုန်ကြသည် ။ အသက်တောင် ရှူကြရဲ့ လား။

“အဲဒီ ဦးဇော်ဝင်း မဆုံးမီ တစ်လလောက်က ဦးမြင့်သိန်း ဆုံးတယ်။ သူ့ကိုလည်း ဆရာတပည့်တွေ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူက အထက်မြန်မာပြည်က သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်နေလို့ ပဲ”

“ဆရာ အဲဒီသူဌေးတွေနဲ့ ဦးနော်မာက ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ သူတို့ က ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ”

သူက ထိုသို့ဖြေလျှင် ကျောင်းသားများမှာ ပါးစပ်လေး ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားကုန်သည် ။ အမှန်က သူသည် ထိုသတင်းကို စောစောက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သိလာခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သူငယ်ချင်းများ တွင် စာကြမ်းပိုးဟု ခေါ်သော စုံထောက်ယောင်ယောင် ရှေ့နေယောင်ယောင် လူတစ်ဦးပါ၍ သတင်းစုံစုံ သိရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုလူသည် တိကျသောလူမို့ ထိုလူ့နုတ်ဖျားက သတင်းမှားထွက်ရိုး ထုံးစံမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကလေးများအား ခပ်ပိုင်ပိုင် ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

“ထူးဆန်းတာက ဦးဇော်ဝင်းရော ဦးမြင့်သိန်းပါ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားကြတာပဲ”

“အသတ်ခံရတာလား ဆရာ”

“ကဲ... ဒီနေ့ သင်ခန်းစာတော့ ဒီလောက်ပဲ။ နောက်ဆရာတစ်ယောက် ရောက်နေပြီ။ ဆရာ ထွက်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟာ.....ဆရာကလည်း ကောင်းခန်းရောက်မှ မီးပျက်ပြန်ပြီ”

“ဆရာ ပြောသွားဦးလေ”

“ဆရာ”

ကလေးများက သူ့အား တသသခေါ်ပြီး ကျန်နေရစ်သည် ကို သူက ပြုံးပြီး ကျောခိုင်းလာခဲ့ လေသည် ။ ထိုအရာက သူ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုလား။ ထိုသို့ မတင်မကျ ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်ခြင်းဖြင့် ကလေးများ ၏ စိတ်အာရုံကို သိမ်းကျုံးထားလေရောသလား။

သေချာသည် က သူသည် အောင်မြင်သော ကျူရှင်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်
နေလေသည်။ ။

*